

første Behandling, at Hjælpekasserne ikke er til for at regulere Lønninger; det har de aldrig været benyttet til tidligere, og det bør de heller ikke benyttes til nu. I en hel Del Fag er Arbejdsløsheden altsaa normal; disse Fag er derfor ogsaa undtaget fra at faa ekstraordinært Tilskud fra Arbejdsløshedskasserne. Men en hel Mængde Fag faar jo deres sædvanlige Tilskud, saa med Hensyn til dem er der ingen Forandring sket.

I øvrigt vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at der er noget, der hedder Dispensation, og Ministeren har jo allerede udtalt, at han vil laane villigt Øre til virkelig motiverede Anmodninger. Jeg kan derfor ikke indse, at vi, som det ærede Medlem sagde, skulde have vist Overmod; vi har kun talt ud fra et sagligt Standpunkt, og det vil vi fortsætte med. Naar Staten stiller en Million Kroner til Raadighed for Hjælpekasserne for et Aar, maa det kaldes godt, set i Forhold til de 250 000 Kr., der tidligere har været bevilget.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds fremsatte en Bemærkning, som jeg forstod saaledes, at han mente, at Regeringens Bestræbelser gik ud paa at formindske den sociale Forsorg. Jeg minder om det Lovgivningsarbejde, som har fundet Sted i sidste og indeværende Vinter: Udvidelsen af Understøttelsen til kronisk syge, Invaliderenten, Aldersrenten, som staar foran sin Vedtagelse. Det er et Lovgivningsarbejde, som ikke gaar i Retning af at mindske den sociale Forsorg.

Med Hensyn til den foreliggende Sag vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at Loven af 1913 fikserer Bidraget til Hjælpekasserne til 250 000 Kr., og det, som her foreslaas, er, at Bidraget fastsættes til det 4-dobbelte Beløb, nemlig 1 Mill. Kr. Det er ikke et Vidnesbyrd om, at Regeringens Bestræbelser gaar ud paa at mindske den sociale Forsorg. Jeg anbefaler derfor atter, at man stemmer imod Ændringsforslaget. Det er debatteret i Folketinget, hvor Socialdemokraterne ved anden Behandling stillede akkurat det samme Forslag; og man har ogsaa ved første Behandling her været inde paa Spørgsmaalet, saa

det kommer ikke bag paa nogen. Partierne har taget Stilling til Sagen.

Veistrup: Det er ganske rigtigt, at Bidraget til Hjælpekasserne i 1913 blev fikseret til 250 000 Kr., men det kan dog ikke være Ministeren ubekendt, at Staten har betalt en Trediedel af Hjælpekassernes Udgifter. Dette Forhold er det, vi ønsker opretholdt. Ministeren nævnte forskellige andre Love; men paa dette Omraade gaar Ministeriets Bestræbelser ud paa at mindske den sociale Forsorg.

Det var forøvrigt en Bemærkning af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller), der gav Anledning til, at jeg bad om Ordet igen. Det ærede Medlem sagde, at Hjælpekasserne ikke var til for at regulere Lønningerne. Det er en fuldstændig Misforstaaelse at tro, at dette Ændringsforslag skulde have til Hensigt at medvirke til at regulere Lønningerne. Det, der er Tale om her, er at hjælpe Mennesker, som er kommet i Nød paa en eller anden Maade, men ikke dem, som oppebærer Løn. Det vilde være det bedste, om man kunde anvise Arbejde til dem, der uforskyldt er kommet i Nød i Kraft af Forholdene, men fratager man dem Understøttelse uden at anvise dem Arbejde, har man ikke andet at henvise dem til end Fattigvæsenet. Derfor burde man være kulant med Hensyn til Understøttelse til disse.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Spørgsmaalet er, om man skal fastholde Princippet i Loven af 1913, eller om man skal fortsætte med det, der er foregaaet i de senere Aar: at Staten reviderer en Trediedel af Hjælpekassernes Udgifter. Det er oplyst i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det højeste Beløb, man har været oppe paa, var i 1920: 722 492 Kr., og at man for sidste Aars Vedkommende er kommet ekstraordinært højt op, saa vidt jeg husker til et Refusionsbeløb af ca. 3 Mill. Kr. Det er noget, man selvfølgelig ikke kan fortsætte med. De økonomiske Forhold tillader ikke, at man gaar bort fra det oprindelige Grundlag i Loven, at Statens Bidrag skal være et fikseret Beløb. Det er da det, man opretholder her; men paa